

M. J. ARLIDGE

MUST SÜDA

Inglise keelest tõlkinud Ülle Jälle

Originaali tiitel:

M. J. Arlidge

Pop Goes the Weasel

Penguin Books 2014

Tõlkinud Ülle Jälle

Keeletoimetaja Anneli Sihvart

Kaane kujundanud ja küljendanud Katarina Leon

Kaanefoto: Shutterstock

Copyright © Matthew Arlidge Limited, 2014

First published as POP GOES THE WEASEL in 2014 by Michael Joseph, an imprint of Penguin Books. Penguin Books is part of the Penguin Random House group of companies.

Autoriõigus tõlkele: Jüri Kolk ja OÜ Eesti Raamat, 2021

ISBN 978-9916-12-412-3 (köites)

ISBN 978-9916-12-413-0 (epub)

www.eestiraamat.ee

[www.facebook.com/Eesti Raamat](https://www.facebook.com/EestiRaamat)

Trükitud Euroopa Liidus

1

Udu kandus merelt linna, lämmatades seda. See ligines nagu vallutajate armee, võttes enda alla maamärke, summutades kuuvalguse, muutes Southamptoni kummaliselt häirivaks paigaks.

Empress Roadi tööstuspiirkond oli vaikne nagu haud. Remonditöökojad olid tänaseks suletud, mehaanikud ja supermarketi töötajad koju läinud ning prostituudid hakkasid välja ilmuma. Lühikestes seelikutes ja nappides toppides naised kimusid sigarette, üritades jäises külmas mingisugustki sooja saada. Edasi-tagasi tammudes nägid nad vaeva, et ennast müüa, aga hämaruses meenutasid nad pigem kondiseid vaime kui ihalusobjekte.

Mees sõitis aeglaselt, libistades pilgu üle poolpaljaste narkomaanide. Ta mõõtis neid pilguga – aeg-ajalt sähvatas pilgus terav äratundmine – ja jättis siis kõrvale. Ta ei otsinud neid. Täna õhtul tahtis ta midagi erilist.

Lootus võitles hirmu ja pahameelega. Ta polnud mitu päeva muu peale mõelnudki. Ta oli nüüd nii lähedal, aga mis siis, kui see oli vale? Linnalegend? Mees tagus käega rooli. See naine *peab* siin olema.

Ei midagi. Ei midagi. Ei mi...

Seal ta oli. Seisis üksinda, nõjatudes vastu grafitiga täis soditud seinale. Mees tundis ootamatut elevusesööstu. Selles naises *oli*

midagi teistmoodi. Ta ei uurinud sõrmeküüsi, ei suitsetanud ega lobisenud teistega. Ta lihtsalt ootas. Ootas, et midagi juhtuks.

Mees pööras teelt maha, parkides auto silma alt ära võrk-aia juurde. Ta pidi olema ettevaatlik, midagi ei tohtinud juhuse hooleks jätta. Ta silmitses tänavat, otsides elumärke, aga udu oli nad endasse mässinud. Nagu oleksid nemad kaks ainsad inimesed maailmas.

Mees läks üle tee naise poole, ent talitses siis end, aeglustades tempot. Ta ei tohi kiirustada – see oli asi, mida nautida. Ootusärevus oli vahel nauditavam kui akt ise – kogemus oli mehele seda õpetanud. Ta peab endale aega andma. Järgnevatel päevadel tahab ta neid mälestusi meenutada võimalikult täpselt.

Naine seisis mahajäetud majade rivi ees. Mitte keegi ei tahtnud enam siin elada ning need majad olid nüüd tühjad ja räpased. Need olid narkourkad ja magamiskohad, täis kasutatud süstlaid ja räpaseid madratseid. Kui mees üle täna läks, tõstis naine pea, vaadates teda tiheda tuka alt. Ta ajas end seina vastast sirgu, ütlemata midagi, nookas vaid lähima tühja maja poole ja astus sisse. Mingeid läbirääkimisi ega sissejuhatust ei olnud. Nagu oleks ta oma saatusele alistunud. Nagu ta *teaks*.

Mees kiirustas talle järele, pilk naise tagumikul, säärtel, kontsadel, erutus kasvas iga hetkega. Kui naine pimedusse kadus, lisas mees tempot. Ta ei suutnud enam oodata.

Põrandalauad kriuksusid nende sisse astudes valjusti. Mahajäetud maja oli täpselt selline, nagu ta oli ette kujutanud. Ninna tungis tugev rõskuselõhn – kõik siin kõdunes. Ta kiirustas elutappa, mis nüüd oli täis kasutatud stringe ja kondoome. Naist ei olnud. Kas nad mängivad tagaajamismängu?

Köök. Ikka ei midagi. Mees pöördus ja läks välja, trepist üles teisele korrusele. Igal sammul vilas pilk siia ja sinna, otsides saaki.

Ta jõudis esimesse magamistuppa. Hallitanud voodi, katkine aken, surnud tuvi, aga naist ei olnud.

Nüüd võitles raev ihaga. Kelleks see naine end peab, et temaga niimoodi mängib? Naine oli tavaline hoor. Koerasitt mehe kingatalla all. Ta veel näitab naisele tema sellise kohtlemise eest.

Mees lükkas lahti vannitoa ukse – ei midagi –, pöördus ja läks teise magamistuppa. Ta lööb naise lollaka näa...

Järsku nõksatas ta pea tagasi. Valu möllas tema sees – keegi tiris teda jõuliselt juustest, sundis tagurpidi vaaruma, ikka tagasi, tagasi. Nüüd ei saanud ta enam hingata – suu ja nina peale suruti mingi lapp. Kirbe terav lõhn tungis ninna ja instinktid ärkasid, aga juba oli liiga hilja. Mees võitles elu eest, aga kaotas teadvuse. Siis läks kõik pimedaks.

2

Nad jälgisid iga tema sammu. Rippusid ahnelt iga tema sõna küljes.

„Tegemist on valgenahalise, kahekümne kuni kahekümne viie aastase naise surnukehaga. Selle leidis eile hommikul munitsipaalpolitseinik Greenwoodi territooriumilt mahajäetud auto pagasiruumist.“

Uurija Helen Grace'i hääl oli selge ja tugev, ehkki ta sisemus oli sõlmes. Ta andis ülevaadet raskete isikuvastaste kuritegude üksusele Southamptoni politseijaoskonna seitsmendal korrusel.

„Nagu fotodelt näha, olid tema hambad sisse löödud, arvatavasti haamriga, ja mõlemad käed otsast lõigatud. Tal on mitmeid tätoveeringuid, mis aitab ehk teda kiiremini tuvastada, ja te peaksite keskenduma ennekõike uimastitele ja prostitutsioonile. See tundub olevat jõukudega seotud mõrv, mitte tavaline tapmine. Politseiseersant Bridges on juhtivuurijaks ja ta tutvustab teile huvipakkuvaid isikuid. Tony?“

„Tänan. Kõigepealt tahan kontrollida pretsedente...“

Kui politseiseersant Bridges hoo sisse sai, läks Helen vaikselt minema. Isegi pärast nii pikka aega ei suutnud ta olla tähelepanu, kuulujuttude ja intriigide keskpunktis. Sellest oli möödas aasta, kui ta Marianne'i hirmsale tapatööle lõpu tegi, ent huvi Heleni vastu oli endiselt suur. Sarimõrvari tabamine oli muljetavaldav, selle nimel oma lihase õe tulistamine hoopis midagi muud. Vahetult pärast seda olid sõbrad, kolleegid, ajakirjanikud ja võõrad kiirustanud kaastunnet ja toetust pakkuma. Aga see oli suures osa võlts – nad tahtsid kuulda üksikasju. Nad tahtsid Heleni lahti lõigata ja nokkida tema sisemust – mis tunne oli oma õde tulistada? Kas isa kuritarvitas teid? Kas te tunnete nende surmade pärast süümepiinu? Kas te tunnete end *vastutavana*?

Helen oli kogu täiskasvanuelu enda ümber kõrget müüri ladunud – isegi nimi Helen Grace oli väljamõeldis –, aga Marianne'i tõttu oli see müür igaveseks lammutatud. Algselt oli Helen tundnud ahvatlust põgeneda – talle pakuti puhkust,

mujale üleviimist, isegi pensioniraha –, aga ta oli end kuidagi kontrolli alla saanud, naastes tööle Southamptoni politseijaoskonda kohe, kui tal lubati tagasi tulla. Ta teadis, et avalikkuse pilk on kõikjal tema peal. Parem seista selle huviga silmitsi koduväljakul, kus elu oli palju aastaid tema jaoks hea olnud.

Selline oli olnud teooria, aga kõik ei osutunud kaugeltki lihtsaks. Siin oli nii palju mälestusi – Mark, Charlie – ja nii palju inimesi, kes olid valmis pärima, oletusi tegema või tema läbielamiste üle koguni nalja viskama. Isegi praegu, mitu kuud pärast tööle naasmist, pidi ta vahel lihtsalt minema saama.

„Head õhtut.“

Helen kogus end, sest polnud märganud valveseersanti, kellest ta nüüd möödus.

„Head õhtut, Harry. Loodetavasti mäletab Saints täna õhtul, kuidas võita.“

Tema hääletoon oli reibas, aga sõnad tundusid võõrad, nagu oleks rõõmsameelsuse teesklemine liig. Ta kiirustas majast välja, võttis oma Kawasaki ja kihutas mööda West Quay Roadi minema. Merelt varem tulnud udu klammerdus linna külge ja Helen kadus sellesse.

Ta sõitis ühtlases tempos, aga kiiresti, möödudes St Mary staadioni suunas venivatest autodest. Linnast välja jõudes pööras ta kiirteele, vaatas harjumusest peeglistse, aga keegi ei jälitanud teda. Kui autosid hõredamaks jäi, lisas ta kiirust. Jõudes saja kahekümneni, ootas ta hetke ja kiirendas siis saja kolmekümne viieni. Ta ei tundnud end muul ajal kunagi nii hästi kui kihutades.

Linnad vilksatasid mööda. Winchester, Farnborough, viimaks tuli nähtavale Aldershot. Kiire pilk peeglitesse ja siis kesklinna. Ta jättis tsikli Parkway parklasse, möödus purjus

sõduritest ja kiirustas eemale, hoidudes varjudesse. Siin ei tundnud teda mitte keegi, aga ta ei saanud siiski riskida.

Helen möödus rongijaamast ja oli peagi Cole Avenuel Aldershoti eeslinna keskuses. Ta polnud kindel, kas toimib õigesti, ometi tundis ta vajadust siia tagasi tulla. Ta istus ühel pool tänavat kasvavasse võsasse ja võttis sisse tavapärase vaatluspaiga.

Aeg venis. Heleni kõht korises ja ta sai aru, et sõi viimati hommikul. Rumal tegu, sest ta muutus iga päevaga kõhnemaks. Mida ta endale tõestada üritas? Patukahetsuseks oli paremaid viise kui enda surnuks näljutamine.

Järsku tekkis liikumine. Keegi hõikas „tšau“ ja üks number neliteist lendas kinni. Helen kükitas. Ta jälgis noort meest, kes tõttas nüüd mööda tänavat, kirjutades midagi telefoni. Mees möödus temast kolme meetri kaugusel, tajumata Heleni kohaolekut, ja kadus siis nurga taha. Helen luges viieteistkümmeni, lahkus siis peidupaigast ja asus noormeest jälitama.

Mees – poisilik kahekümne viie aastane – oli kena, pakside tumedate juuste ja täidlase näoga. Ta kandis tagumiku peale vajuvaid teksasid ja nägi välja nagu paljud noormehed, kes tahavad jätta laheda ja ükskõikse mulje. Heleni ajas see nii hoolega läbi mõeldud välimus kergelt muigama.

Railway Taverni ees tuli nähtavale kamp lärmakaid noormehi. Kaks naela kann, viiskümmend senti pits ja tasuta piljard, nii et see oli noorte, rahatute ja kahtlaste tegelaste meka. Eakas omanik teenindas hea meelega kõiki, kes olid vähemalt puberteedieas, rahvast kandus tänavale. Helenil oli hea meel, et rahvamass teda varjas, kui ta märkamatuult nende sekka pugus. Noortekamp tervitas noormeest hõisates, kui ta vehkis nende poole kahekümne viie naelasega. Nad sisenesid ja Helen

järgnes neile. Ta ootas kannatlikult baarijärjekorras, olles nende jaoks nähtamatu – nende maailmas ei eksisteerinud kedagi üle kolmekümneaastast.

Pärast paari drinki läks kamp publi uudishimulike pilkude eest laste mänguväljakule linna piiril. Armetu linnapark oli tühi ja Helen pidi noorukeid ettevaatlikult jälitama. Õhtul ärataks üksik naine pargis tähelepanu, nii et Helen hoidus eemale. Ta leidis vana tamme, mida olid rängalt vigastanud armunute nikerdused, ja sättis end selle varju. Siit sai ta segamatult vaadata, kuidas kamp suitsetas marihuaanat, röömsad ja muretud külmast hoolimata.

Helen oli terve elu olnud kellegi pilgu alla, ent siin oli ta nähtamatu. Marianne'i surma järel oli tema elu laiali kistud, avatud avalikuks tarbimiseks. Selle tulemusena arvasid inimesed, et tunnevad teda läbi ja lõhki.

Aga ühte asja nad ei teadnud. Ühe saladuse oli ta enda teada jätnud.

Ja see seisis nüüd temast paarikümne meetri kaugusel, teadmata midagi tema olemasolust.

3

Mees avas silmad, aga ei näinud midagi.

Vedelikku nirises mööda põski, kui silmamunad kasutult koobastes ringi käisid. Heli oli kohutavalt tuhm, nagu oleksid kõrvad vatti täis. Teadvusele tulles tundis mees kurgus ja ninas

metsikut valu. Tugev kõrvetav tunne, nagu hoiaks keegi leeki vastu kõri. Ta tahtis aevastada, öökida, sülitada välja selle, mis teda piinas, aga suu oli teibiga tugevasti kinni tõmmatud, nii et ta pidi agoonia alla neelama.

Viimaks pisaratevool lakkas ja kipitavad silmad hakkasid ümbrust nägema. Ta oli ikka veel mahajäetud majas, ainult et nüüd eesmisel magamistoas, lebedes räpasel voodil, käedjalad laiali. Närvid olid pingul ja ta rabeles metsikult – ta pidi siit minema saama –, ent käed ja jalad olid tugevasti metallist voodiraami külge seotud. Mees kiskus, sikutas ja väänas, aga nailonist nöörid ei andnud järele.

Alles siis taipas ta, et on paljas. Temast tuksatas läbi kohutav mõte – kas nad jätaavad ta niimoodi siia? Surnuks külmuma? Nahk oli juba end kaitsma hakanud – kananahk külmast ja hirmust – ja ta taipas, kui kohutavalt külm siin oli.

Mees röökis, nagu suutis, aga kuuldavalt tuli vaid tuhm põrisev oie. Kui ta saaks nendega rääkida, neid veenda... ta võib neile anda rohkem raha ja nad laseksid ta vabaks. Nad ei saa ju teda niimoodi siia jätta. Alandus tungis hirmu sekka, kui ta vaatas oma tüsedat keha, mis plekilisel sulemadratsil lebas.

Ta üritas kuulatada, lootes asjatult, et pole üksi, aga ei midagi. Nad olid ta siia üksi jätnud. Kui kauaks nad ta siia jätaavad? Kuni on kõik tema arved tühjaks teinud? Kuni nad on põgenenud? Mees vabises, peljates juba väljavaadet vabanemise pärast mingi narkari või hooraga kauplema hakata. Mida ta teeb, kui vabaks saab? Mida ta oma perekonnale ütleb? Politseile? Ta kirus end hingepõhjast, et oli nii ru...

Põrandalaud kriuksus. Ta *polnud* seega üksi. Lootus lahvas temast läbi – võib-olla saab ta nüüd teada, mida nad

tahavad. Mees käänas kaela, et oma ründajat näha, aga too lähenes tagantpoolt ja jäi vaateväljast eemale. Järsku taipas ta, et voodi, mille külge ta oli seotud, oli lükatud toa keskele, just nagu lavale. Mitte keegi ei taha ju niimoodi seksida, nii et miks...?

Langev vari. Enne, kui mees jõudis reageerida, liikus miski üle tema silmade, nina, suu. Mingi kott. Ta tundis pehmet kangast näo peal, nõõrid tõmmati pingule. Hingata oli juba raske, paks samet langes protesteerivate ninasõõrmete peale. Mees rapsis ägedasti peaga siia ja sinna, üritades tekitada mingi hingamisavause. Ta arvas, et iga hetk tõmmatakse nõõre rohkem pingule, aga tema üllatuseks ei juhtunud midagi.

Mis siis nüüd? Jälle vaikus, välja arvatud tema enda raske hingeldamine. Koti sees läks palavaks. Kas hapnik jõuab siia? Ta sundis end rahulikult hingama. Kui ta nüüd paanikasse satub, hakkab ta õhku ahmima ja siis...

Järsku ta võpatas, närvilõpmed tuksatasid hullunult. Tema reie peale oli midagi külma pandud. Midagi kõva. Midagi metallist? Nuga? Nüüd liikus see mööda reit ülespoole... Mees viskles ägedasti, rebestades lihaseid, väänates teda kinni hoidvaid nõõre. Ta teadis nüüd, et see on surmavõitlus.

Ta kriiskas, nagu jaksas, aga teip pidas vastu. Kõidikud ei andnud järele. Ja mitte keegi ei kuulnud tema karjeid.